

Sygn. akt IX Ca 985/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Skiepmo (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Żegarska SO Mirosław Wiczorkiewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Najdrowska

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa W. T. jako następcy prawnego H. T.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt X C 263/16,

uchyla zaskarżony wyrok w punktach 1 i 3, znosząc postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością od dnia 12 października 2016 r. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Agnieszka Żegarska Krystyna Skiepmo Mirosław Wiczorkiewicz

Sygn. akt IX Ca 985/17

UZASADNIENIE

Powód H. T. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 10.469,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 24 czerwca 2015r. w wyniku zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległ stanowiący jego własność pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a on doznał uszczerbku na zdrowiu w postaci kontuzji kręgosłupa. Na wartość przedmiotu sporu składa się kwota 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwota 469,01 zł tytułem odszkodowania.

Pismem procesowym z dnia 2 sierpnia 2016 r. powód cofnął pozew w zakresie odszkodowania za szkodę w jego pojeździe do kwoty 469,01 zł ze zrzeczeniem się roszczenia.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 12 października 2016r. Sąd Rejonowy w Olsztynie w sprawie X C 263/16 w pkt 1 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 26 września 2015r. do dnia zapłaty; w pkt 2 co do kwoty 469,01 zł umorzył postępowanie, zaś w pozostałej części powództwo oddalił; w pkt 3 koszty sądowe zniósł, odstąpił od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego.

Sąd ten ustalił, że w dniu 24 czerwca 2015 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, polegającego na tym, że na pojazd którym jechał powód najechał motocykl (oparł się o tylną tablicę rejestracyjną), w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca szkody posiadał wykupione ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił na rzecz powoda łącznie kwotę 767,35 zł tytułem odszkodowania. Po wytoczeniu powództwa pozwany przyznał i wypłacił na rzecz powoda dodatkowo kwotę 469,01 zł tytułem odszkodowania.

Z ustaleń Sądu wynika, że w wyniku zdarzenia z dnia 24 czerwca 2015r. powód doznał urazu kręgosłupa szyjnego. W związku z doznany urazem powód od dnia 25 czerwca 2015r. do dnia 24 lipca 2015r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. Powód został skierowany na badanie rezonansem, które wykazało dyskopatię. Ponieważ powód w dalszym ciągu odczuwał bóle pleców w okresie od dnia 25 lipca 2015r. do dnia 20 sierpnia 2015r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. Powód zgłosił pozwanemu roszczenia z tytułu szkody osobowej, jednakże pozwany decyzją z dnia 25 września 2015r. odmówił wypłaty zadośćuczynienia, wskazując, iż w wyniku kolizji z dnia 24 czerwca 2015r. za którą ponosi odpowiedzialność, nie doszło u powoda do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, które by taką wypłatę uzasadniało.

W oparciu tak ustalony stan faktyczny Sąd uznał, że powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Sąd wskazał, iż wbrew twierdzeniom pozwanego z dokumentacji lekarskiej powoda, w tym konsultacji z dnia 25 czerwca 2015 r. wynika wprost, że powód w dniu 24 czerwca 2015 r. brał udział w wypadku komunikacyjnym, w wyniku, którego doznał urazu kręgosłupa szyjnego. Co więcej w następstwie zdarzenia z dnia 24 czerwca 2015 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w dniach od 25 czerwca 2015 r. do dnia 24 lipca 2015 r. Nadto wynik rezonansu magnetycznego wykazał u powoda dyskopatię kręgosłupa na odcinku C5/C6 i C6/C7. Nie ulegało zatem wątpliwości, że utrzymujący się ból pleców spowodował pewne ograniczenie powoda w codziennym, normalnym funkcjonowaniu, co z kolei powinno być zrekomensowane stosowną kwotą zadośćuczynienia.

W oparciu o zgromadzoną w aktach dokumentację medyczną powoda Sąd uznał, iż adekwatne do rozmiaru doznanych przez niego cierpień będzie przyznanie mu kwoty w wysokości 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł od dnia następnego po dniu wydania przez pozwanego ostatecznej decyzji w sprawie.

Pismem procesowym z dnia 2 sierpnia 2016 r. powód cofnął pozew w części dotyczącej roszczenia za uszkodzenie pojazdu marki S. (...) tj. roszczenia w wysokości 469,01 zł ze zrzeczeniem się roszczenia. Wobec tego na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 469,01 zł.

Mając na uwadze całokształt ujawnionych okoliczności i charakter niniejszej sprawy Sąd odstąpił od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego, obciążając go jedynie obowiązkiem poniesienia kosztów sądowych.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w części tj. co pkt 1 i 3 wyroku, zarzucając mu naruszenie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niezawieszenie postępowania z urzędu ze względu na śmierć powoda przed wydaniem wyroku w dniu 26 września 2016r.

Pozwany wniósł o:

- zwrócenie się przez Sąd Okręgowy do Urzędu Stanu Cywilnego w O. o nadesłanie aktu zgonu powoda,
- uchylenie wyroku w zaskarżonej części ze względu na nieważność postępowania,
- zawieszenie toczącego się postępowania,
- pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała uwzględnieniu ze względu na nieważność postępowania.

Z uwagi na treść zarzutów apelacyjnych, na podstawie art. 382 k.p.c. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z odpisu skróconego aktu zgonu H. T. (k. 130) oraz aktu poświadczenia dziedziczenia (k. 143).

Jak stanowi z kolei przepis art. 386 § 2 k.p.c. w razie stwierdzenia nieważności postępowania sąd drugiej instancji uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Przyczyny nieważności wymienione są w art. 379 k.p.c.. W punkcie 2 tego artykułu wskazano, że przyczyną nieważności postępowania jest m.in. brak zdolności sądowej stron. Osoby fizyczne posiadają zdolność sądową od chwili urodzenia do chwili śmierci. Śmierć strony będącej osobą fizyczną wymusza obligatoryjne zawieszenie postępowania (art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c.), które może być podjęte i dalej prowadzone dopiero z chwilą zgłoszenia się lub wskazania następców prawnych zmarłego albo z chwilą ustanowienia we właściwej drodze kuratora spadku. Prowadzenie postępowania po śmierci strony, a w szczególności orzekanie w takich okolicznościach, powoduje nieważność postępowania. Takie rozumienie opisanego stanu wyraził wprost Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia z dnia 27 lutego 2001 r. (I PKN 264/00, nie publ.) podnosząc, że utrata zdolności sądowej przez stronę, stanowi przesłankę obligatoryjnego zawieszenia postępowania z urzędu na mocy art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. Prowadzenie postępowania sądowego w warunkach braku zdolności sądowej strony prowadzi do nieważności postępowania z art. 379 pkt 2 k.p.c. (tak samo: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2012r., III CSK 204/11).

Omówiona wyżej teoretycznie sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Ze znajdującego się na k. 130 akt sprawy odpisu skróconego aktu zgonu wynika, że powód H. T. zmarł w dniu 26 września 2016r., a zatem przed wydaniem przez Sąd Rejonowy zaskarżonego wyroku. Procedowanie więc po tej dacie, bez zastosowania procedury z art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c., a zwłaszcza orzekanie w dniu 12 października 2016 r., odbyło się w warunkach nieważności postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, jako instancja odwoławcza zobowiązany był do uchylenia zaskarżonego wyroku, zniesienia postępowania dotkniętego nieważnością od dnia 12 października 2016r. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, czemu wyraz dał w sentencji orzeczenia na podstawie art. 386 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 2 k.p.c.

Agnieszka Żegarska Krystyna Skiepmo Mirosław Wieczorkiewicz